

[Poul Møller.]

først belaster man i vor økonomiske politik boligbyggeriet med høje renter, og for at boligbyggeriet kan blive fri for dem, må man købe obligationer; dem køber man måske også til for høj rente, og så skal vi bruge renten til at sænke lejen i boligbyggeriet. Det er igen en svikmølle i vor økonomiske politik, hvor man ikke ved en boligfond opnår andet, end at man højst fjerner nogle af de ulemper, man i øvrigt har ved den økonomiske politik, nemlig at obligationsudbuddet er blevet for stort. Det vil sige, at man er ved status quo igen. Det hele kører videre i en uendelighed.

Jeg er naturligvis tilfreds med, at biltolden nu er blevet opgivet. Jeg har forstået, at den er henlagt indtil videre eller på ubestemt tid. Om det så er regeringens tanke, at den skal behandles i folketingets septemberråd, ved jeg ikke, eller om den skal genfremsættes til oktober, det ved jeg heller ikke; den, der lever, vil få at se. Men i hvert fald synes jeg, at denne henlæggelse er prisværdig, når man tænker på den situation, regeringen havde bragt os i ved dette forslag.

Det er almindeligt bekendt, at regeringen havde regnet med at få en handelspolitisk gevinst ved at fremsætte forslag om skærpselse af biltolden over for EEC-landene og over for andre tredjemarkeder. Det tror jeg er en fejltagelse. Der, hvor man skulle have gevinst, var over for EFTA-landene, idet man mente, at når man fremsatte et sådant forslag, ville EFTA-landene være mere tilbøjelige til at give os indrømmelser til gengæld. Nu har jeg godt set, at argumentationen er vendt, fordi man har henlagt forslaget. Nu skulle det give os — for det er ikke trukket tilbage, det er henlagt, men kan tages frem igen — en fordel over for fællesmarkedet. Jeg ved ikke, hvilken af de to heste regeringen vil ride, når det kommer til stykket, men det forekommer mig, at man for tiden prøver at ride to heste. Det skal man være meget forsigtig med, hvis man ikke er fuldt uddannet

rytter, og det er der vist ikke mange af regeringens medlemmer der er.

Men denne lille episode giver mig anledning til at spørge regeringen, om ikke den må erkende, at det er forkert, at den ikke forelægger et sådant forslag i folketingets markedsudvalg eller i det udenrigspolitiske nævn for partierne, inden man skrider til en fremsættelse i det høje ting.

Biltolden har således fået sommerferie. På valen ligger lotteriafgiften. Den skrumpede efterhånden ind til ingenting, idet man skulle give dispensationer for de vælgende formål, der helt eller delvis blev finansieret ved lotterier. Det må jo erkendes, at efterhånden som denne dispensationsmængde fyldte op i administrationen og i sagsantal, var der ikke megen gevinst overhovedet i lotteriafgiften, og derfor kan jeg kun sige, at vi ser med tilfredshed på, at denne lille afgiftsforhøjelse blev fjernet.

Til gengæld har finansministeren jo kunnet oplyse os under udvalgsbehandlingen om, at han har trukket om ikke den store gevinst så i hvert fald en ganske god gevinst i indkomstskattevurderingen for det kommende år, idet den giver ham for finansåret mellem 120 og 160 mill. kr. mere, end han har regnet med, da vi vedtog udskrivningsloven i marts måned, og på skatteårsbasis 150-200 mill. kr. mere. Det er en ganske pæn gevinst, og man skulle synes, at disse mærkelige afgiftsformer, brugtbilsafgiften og præmieobligationslånet, var overflødige, når man har fået disse nye beregninger over indkomstskatten. Det understreger igen, at når vi skal vurdere indkomstskatterne, har det vist sig år for år, at der er et mere nøgternt og mere realistisk skøn fra oppositionen i disse vurderinger end fra den høje regering.

Men som sagt er jeg bange for, at de afgifter, der nu gennemføres, dels vil påvirke vor handelsbalance, hvad der vil animere folk til at købe i udlandet i stedet for at købe herhjemme, dels vil påvirke pristallet på uheldig måde sammen med de øvrige afgifter, der gennemføres. Jeg synes, hvis